

Radiorede van Rinsa Zijlstra (29 Maart 1971)

Source: Internationaal Instituut voor Sociale Geschiedenis, Amsterdam. Sicco L. Mansholt (1908-1995), (1858-) 1945-1995. Beleidsactiviteiten. Memo 80, Programma 1980. Stukken betreffende het Plan Mansholt inzake voorstellen tot landbouwhervorming in de EEG. 1968-1971, 131.

Copyright: Internationaal Instituut voor Sociale Geschiedenis / International Institute of Social History

URL: http://www.cvce.eu/obj/radiorede_van_rinsa_zijlstra_29_maart_1971-nl-619acb54-d63a-4d9c-af8b-4103b2c3a81a.html

Publication date: 20/10/2012

Tekst van het radiopraatje, gehouden door drs. R. Zijlstra, voorzitter van de Ned. CBTB (29 maart 1971)

Hoe hoog de spanningen in de landbouw waren opgelopen, werd in de afgelopen week op dramatische wijze in de meest letterlijke zin in Brussel gedemonstreerd. Maat deze betoging was voorafgegaan door Bonn, Arnhem, Wenen en veel meer plaatsen. In vrijwel geheel Europa kwamen de boeren in beweging; maakten duidelijk dat het zo niet langer gaat; dat er een uitzichtloze situatie aan het ontstaan was of voor zeer velen al bestond. Langzaam maar zeker gleden de zoeklichten van de publieke opinie naar onze land en tuinbouw. Verschenen commentaren, ook in de stedelijke dagbladers. En toen kwam de dramatische dinsdag in Brussel. Op die dag immers moest de Raad van Ministers ten lange leste een beslissing nemen. De COPA belegde een demonstratieve bijeenkomst, die door honderden boeren uit alle landen werd bezocht en die rustig verliep. En daarna de indrukwekkende betoging die zo jammerlijk eindigde, doordat kleine groepjes agressieve en onverantwoordelijke optredende deelnemers vernielingen aanrichtten en zelfs slachtoffers veroorzaakten. Zij hebben aan de boerenzaak in de publieke opinie onnoemelijke schade aangericht, terwijl juist wij zo'n groot belang hebben bij een goed begrip en goede verstandhouding met andere groepen. In Nederland is onze Stichting Public Relations met grote zorg en veel energie bezig dit tere kasplantje op te kweken; al dit soort werk kan in een klap ongedaan worden gemaakt. Het boeren en tuinderbelang is niet gediend met het hinderen van anderen. Blokkades en andere vormen van overlast zijn gebaseerd op de veronderstelling dat angst en intimidatie bij het nemen van beslissingen de doorslag geven. Als wij op dit misverstand voortbouwen, zou de weg uiteindelijk naar een toestand van volledige anarchie voeren. Diegenen echter, die vanwege dit gebeuren hun toorn over de boerenhof den uitgieten, dienen wel te bedenken dat de kruik net zo lang te water gaat tot zij breekt; dat het feit dat dit soort dingen zich kan voordoen in onze van naturen iet extremistische groep bewijst dat klachten over de verslechterende situatie in Land en Tuinbouw niet als uitingen van het gebruikelijke beroepspessimisme gezien moesten worden.

Tegen deze achtergrond is het feit, dat ten langen leste in Brussel besluiten zijn genomen, van groot belang. Hoe men ook over de inhoud hiervan mag denken, aan de periode van onzekerheid is in ieder geval een einde gekomen. Maar ook in de beslissing zelf zitten bepaald positieve punten.

Als eerste valt hierbij het begin van een gemeenschappelijk structuurbeleid te noemen, gepaard gaande met de indamming van de concurrentievervalsingen. Ik heb ook in deze rubriek vele malen betoogd dat een vrije markt voor onze produkten een aardig ding is, maar dat wij de vruchten ervan werkelijk en pas volledig zouden kunnen gaan plukken, als ook de concurrentievoorwaarden gelijk zouden worden getrokken. Hoe riskant de huidige situatie is, blijkt bijv overduidelijk in onze tuinbouwsector, die in toenemende mate met afzetmogelijkheden te kampen krijgt en dan tot zijn stomme verbazing leest, dat in Frankrijk, ondanks deze marktverzadiging, honderden hectares glasopstanden, zwaar gesubsidiëerd, worden gebouwd.

Een belangrijke stap op de weg naar gezondere verhoudingen lijkt nu te zijn gezet. De prijsverhogingen waartoe werd besloten, vind ik voor de veehouderij redelijk; zij zijn voor een zeer belangrijk deel conform de door de landbouworganisaties gedane voorstellen.

In de akkerbouwsector zal een gevoel van teleurstelling bepaald overheersen, althans in ons land en Duitsland, omdat wij op dit punt veel verdergaande voorstellen hadden ingediend en hier immers al vanaf 1964 een prijsbevrozing is toegepast. Alles bijeengenomen vind ik echter, dat de positieve punten mogen overheersen en dat wij in de land en tuinbouw de Brusselse besluiten als een goede vooruitgang mogen beschouwen.

Waar het nu op aankomt is dat wij ook in ons land onze structuurpolitiek, waar dit nodig is, zo snel mogelijk aanpassen, waarbij vooral gezorgd moet worden dat de normen voor de investeringshulp niet zodanig gesteld worden, dat onze bedrijven vrijwel allemaal verstoken blijven van de investeringsfaciliteiten. Tenslotte is het de verantwoordelijkheid van de regeringen te zorgen dat wij niet weer in de situatie terecht komen waar wij de afgelopen jaren in terecht zijn gekomen. De schade en het leed van Brussel dienen als waarschuwing niet meer uit het oog te worden verloren.

Luisteraars, tot de volgende week.

